

ДУМКИ МОЇ ТЕПЕР НА ЖАЛЬ ПОВІЛЬНІ

На старості так час збігає непомітно,
Пів шостого піднявся, дещо встиг,
День без подій значних пройшов одноманітно,
І не цікаво і буденно й без інтриг...

Та все ж суттєве й заплановане вдалося –
Три справи до обіду завершив,
Але на інші чомусь сили не знайшлося,
І я ... перепочити захотів.

Чи лінь причиною була, чи справді втома
Чомусь шукати відповідь не став,
Нахлинула байдужість досі незнайома,
І я на потім все повідкладав.

Але у думках цвяхом начебто стирчало
Питання: звідки і чому таке?
Енергії ж цілком раніше вистачало
На все нове і навіть громіздке!

Думки мої тепер від лінощів повільні,
Не можу сам зарадити собі,
Стікають у одноманітності суцільній,
Байдужості сприяють та журбі.

З обіду аж до півночі не пригадаю,

Як, промайнувши, час невпинно збіг,
У ниточці його якісь вузли шукаю,
Подій стараюсь відновити перебіг.

Та в пам'яті чомусь немов задеревіло,
І голова, ясна колись, вже не моя,
В ній, як надворі в пізню пору, потемніло
А що було, мов змила течія.

Стряхнутись би, як в казці Фенікс, відродитись,
Вернутися в колишню благодать,
Колись прожите від початку знов прожити
І все відчути так, що очі заблищать!

Дата написання вірша: 2024-06-30